

Η ΑΝΑΚΟΜΙΑ

του

ΑΓΙΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ε΄

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

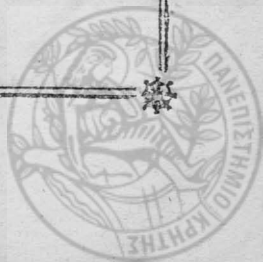

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ Ν. Π. ΓΑΚΩΣΤΑ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο «ΖΑΚΥΝΘΟΣ».

1871.

123989

Μεγαλομάρτυρα ἔνδοξε,
Ἐσὺ ἀναθραμμένος
Ἐ τὸν Ἅγιο Κόρρο τὸ Ἄρετῆς
Γλυκὰ ἀναπαυμένος!
Ἐ τὴν ἄρθρατην καρδίᾳ σου
Στηγμένο μὲ θεῖο χέρι
Στέκει ἄσβυστο Τρικέρι,
Πίστις, Ἀγάπη, Ἐλπίς

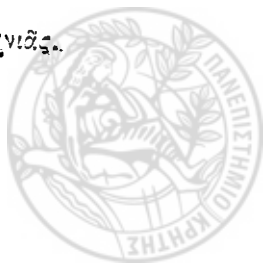
Ἐ ΕΣΕ ἡ Θρησκεία ἐρρίζωσεν·
— Ἀκλόνητο θεμέλιο! —
Τοῦ Ἐχθροῦ τὴν ἄγρια μάνητα
Γλυκὸ ἔχεις περιγέλοιο·
Ἐ τῆς γῆς τὰ πικροβίσαινα
Εἶχες γλυκεῖα δροσία,
Τὴν Ἅγια Κοινωνία
Τῆς θείας Ὑπομονῆς!

Ἐσὺ, σὺν ἄλλοις Ἀβραάμ,
Χριστιανικὰ ὠδηγοῦσες
Κεῖνὰ τὰ χαμένα πρόβατα,
Καὶ τὰ παρηγοροῦσες
Νὰ μὴ παραστρατήσουνε
Καὶ δόλια πλανηθοῦνε
Ἐν τοῖς δρόμοις τοῦ πατοῦνε
Ὁ Ἰσθμὸς, κ' ἡ Ἀμαρτία.—

Κι' ὅτε ἡ Πατρίδα, ἡ Ἐλευθερία
Σφιχτὰ ἀγκαλιασμέναις,
Δακρύβρεχτες παράδερναν,
Σκληρὰ αἱματωμέναις,
Γιὰ ναῦρον κέρφο σπλαγχνικὰ
Νὰ γύρουν τὸ κεφάλι
Σὺ, δολοφονητὴν ἀγκάλῃ
Ἄνοιξες ἡγαρδιακά.

Ἄ! πόσα ἀστριποπέλεκα
Μ' ὄρμῃ βουωντοκροτῶντας
Σοῦ ἐβρόνταγε ὁ Ἀλλόπιστος,
Ἐν τῇ κεφαλῇ κτυπῶντας
Ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπ' ὀλόλαμπραις
Φτέρυγαις θεταῖς ἀπλόνει,
Καὶ τὴν ἀγιομυρόνει
Ὁ Ἥλιος τὸ Ἐὐσπλαγχνιάς.

Ἄ! τότε, τότε ἑδάκρυσες
 Τὸ δάκρυ 'ποῦ ἡ Μετάνοια
 Πέρονωντας ἔς τὸν Ἀμαρτωλό,
 Ἀνοίγει τὰ οὐράνια·
 Ἐδάκρυσες ἔς τὴν σκέψι σου
 Μὴν ἄφησε ἡ ψυχὴ σου
 Ἐς τὸν βύακα τῆς ζωῆς σου
 Κηλίδα Ἀμαρτιᾶς.

Διὰ τὴν ψυχὴν σου ὁ θάνατος
 Δέν ἤτουνά φοβέρα,
 Λαμπρὸ ἦτο γλυκοχάραμμα
 Ἐς Ἀμάραντην ἡμέρα·
 Τῆ μέρα ὅπου ἐλεύθερη
 Σάν ὦρη πεταλοῦδα
 Θεὸν νὰ κτυπόη μ' ἀσπρῶδα
 Ἐς τὸν Πλάστην τὰ φτερά.—

Πόσο γλυκειὰ εἶναι ἡ προσευχὴ
 Ὅπου ἀναβρεῖ καὶ βγαίνει
 Ἀπὸ καρδιά χριστιανικὴ
 Ἐς τὸν Πλάστην ἀναιθαίνει!
 Λές καὶ τὴν σάρκα τὴν θνητὴ
 Μὲ αὐτὴν τὴν προσευχὴ του
 Φεύγωντας ἡ ψυχὴ του
 Ἐς τὸν οὐρανὸ πετᾷ!—

Καὶ ὅταν τοῦ Θεοῦ Ἔρωτος
 Τὸ Σῶμα καὶ Ἅγιον Αἷμα
 Δούλος πιστὸς ἐγυῖθῃκες,
 Ἐσήκωτες] τὸ βλέμμα
 Γιὰ νὰ εὐχηθῆς σ' τὸν Ἄπλαστο
 Νὰ μὴ σοῦ λησμονήσῃ
 Τὴν Μάννα Σου καὶ ἀφήσῃ
 Μὲς τ' ἄσπλαγχνα δεσμά.

— — —

Κ' ἐνῶ ἴστεκες γονατιστὸς
 Ἐμπρὸς ἔς τὸν Σταυρωμένο,
 Τὴν προσευχὴ σου ἐπρόσφερνες
 Μὲ βλέμμα δακρυσμένο
 Πειθοῦνται σκύλοι ἀχόρταγοι.
 Γι' αὐτὸν τὸν ἔθνισμό σου
 Νὰ σφίγξουν ἔς τὸν λαιμό σου,
 Κρεμάλα σπληγχτικά!

— — —

Ἦς τὴν ἐσφιγξὴν οἱ Ἄπιστοι! . . .
 Σκληρὰ σέ ποδοσέρνουν
 Σὲ φτιοῦν, Σὲ θρίζουν, Σὲ χτυποῦν.
 Στὸ κῦμα σὲ ξεσέρνουν
 Καὶ σὺ ὠρεῖα δὲν ἀλλαξῆς! . . .
 Μὲ λάμψι θεῖαν ἀνάφρεις!
 Λαμπρότατο ἔχαστράρτεις
 Χαμόγελο θεϊκό!

— — —

Ἀναγαλλιάζαν κί ἀνοιγαν
 Ὀλόλαμπρα τὰ Οὐράνια
 Τέτοιαις ψυχῆς ἀγγελικῆς
 Νά ρίξουν θεῖα στέφάνια !
 Δροσώτερα φτερούγιαζαν
 Τὰ Σεραφεῖμ ἔμπροστά σου
 Π' ὀλόχαρη ἡ καρδιά σου
 Ἐκλείει μικρὸ οὐρανό.

II

Ἡενήντα χρόνια ἐπέρασιν . . .
 Τὰ χῶματα τὰ ξένα
 Ἐκλειοῦσιν τ' Ἅγιο Λεῖψανο
 Λαμπρά, χαροποιημένα·
 Ποῦ τώρα ἐλαχτάρισεν
 Ἡ γῆ ἡ μητρική σου
 Τὸ Ἅγιο Κορμί Σου
 Νά ἰδῆ καί ν' ἀσπασθῆ.

Τὴν Λύρα ἀν εἶχα τοῦ Δαβὶδ
 Θεόπνευστην σοφία·
 Ἡ σ' ἄλλο ἅγιο Σινᾶ
 Μὲ ἀνήκουστη ἀρμονία
 Πίστι καὶ Νόμους νᾶσπερνα,
 Ποίαν μελωδία θὰ χύσω,
 Ὅταν βάλθῶ νὰ ὑμνήσω
 Ἐν Ἅγιο Κορμί;

Σ' ΕΣΘΕ τὸ βλέμμα ἄς στρέψουμε
Οἱ Ἀμαρτωλοὶ νὰ ἰδοῦμε
Τὰ ὅσα μᾶς ἐδίδαξες
Νὰ μὴ τὰ λησμονοῦμε
Ν' ἀνοίξουμε τ' ἀγκάλαις μας
Σὰ ἀδέλφια ἀγαπημένα,
Νὰ μᾶς κρατῇ δεμένα
Ἡ Ἥστις, ὁ Ἑθνισμός.

Καὶ Σὺ, καὶ Σὺ, Ἀγία ψυχὴ
Σκοψε καὶ βλόγησέ μας
Τὸ ὄνειρο Ἐκεῖνο τὸ χρυσοῦ
Μία ἡμέρα ἐξίωσέ μας
ΕΚΕΙ, ποῦ ἐστήθ' ἡ Ἀγχόνη σου
Τὸ Κριμα σου βουόζει,
Γλυκὰ νὰ κυματίζη
Ὁ Ἅγιος Σταυρός.

Ἐν Ζακύνθῳ, τὴν 22 Ἀπριλίου 1871.

Σ. Κ. Μέγγουλας.

